

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Detta nummer utgives i A och B.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: N:r 19 A. Årg. 35.
MARTIN WESTLING 1 Okt. 1917.

Juniörerna och missionen.

Av John Wilén.

De ungdomar, som stå vid ingången till det arbetsfält, där de skola utföra sin livsgärning, komma helt visst att framdeles tacka Gud för varje kärleksfull anvisning, som givits dem i syfte att öppna blicken för höga och ädla ideal. Otaliga äro de intressen, som kämpa om deras fantasi och tankeliv. Därför är det av största vikt att inför juniörerna framställa sådant, som har samband med den kristna församlingsverksamheten.

Missionen bör vara ett ämne, som flitigt framhålls inför den halv vuxna ungdomen. För dessa ungdomars hela livsgärning kommer det att ha den allra största betydelse om missionens huvudprincip, *kärleken till Gud och medmänniskorna*, blir stor för dem.

Vår samtid utmärker sig för vinningslystnad och maktbegär. Detta såväl i det enskilda som i det politiska livet. Huru skola vi då tillräckligt tydligt och med framgång kunna framställa, att det är saligare att giva än taga? Vad Kristus och bibeln lär oss rörande missionen bör noga studeras. »I haven fått för intet — given för intet.» Missionärernas exempel bör

framhållas. Missionsverksamheten är ett ständigt givande, ett frivilligt och osjälviskt tjänande. Huru främmande är icke denna princip för världsmänniskorna, men huru härlig är den icke för den kristne, som lärt sig att älska Jesus! Det första och bästa, som kan givas åt Gud, är vår egen person. Välsignelserna av att överlämna sig själv åt Gud giva alltid anledning till glädje och lovsång. Ännu är missionens Herre densamme. Han giver liv och övernog.

Den halv vuxna ungdomens välbekanta benägenhet för hjälte dyrkan är värd att ihågkommas. En 12-årig pojke önskade bli skollärare. Denna önskan hade blivit väckt genom hans livliga beundran för sin lärare i skolan. Med all sin energi arbetade pojken på förberedelserna för att vinna inträde

i ett seminarium. Framtidsplanerna blevo dock grusade, ty sånggåvan fattades. Den »kuggade» ynglingen har dock aldrig ångrat sina bemödanden, som tillsynes voro förgäves. Tvärtom har han varit glad åt att han fick skaffa sig en liten fond av allmänbildning, som sedan kommit honom väl till pass. Pojkens beundran för sin lärare blev alltså till stor välsignelse för hans framtid. Detta exempel visar oss vikten av att goda karakterer bliva föremål för den halv vuxna ungdomens intresse och beundran.

Denna den halv vuxna ungdomens benägenhet för hjältedyrkan är en god förutsättning för att hos dessa ungdomar grundlägga en varaktig entusiasm för hednamissionens stora banbrytare. En hel rad av hjältar kan ur missionshistorien uppvisas. Dessa följas av andra Herrens tjänare, som nu därute dag för dag vinna nya segrar över hedendomens mörker. De äro värdefulla föremål för vår kärleksfulla omtanke och beundran.

Betydelsen av missionärens gärning bör betonas. Stora äro de krav, som ställas på den, som går att i hednavärlden utsprida evangelium om Kristus. De för detta kall mest lämpliga personer äro utan tvivel sådana, som aldrig någon gång ifrån sin barndom varit, vad man kallar »ute i synd». Visserligen kan väl Gud genom en genomgripande väckelse åstadkomma sinnesändring och håg för att tjäna missionens heliga sak även hos den mest ogudaktige, men den största andliga kraften besitter utan tvivel den, som ej någon gång låtit sig befäckas av det i världen rådande fördärvet. Han arbetar måhända också med större uthållighet.

Anledning finnes ju till den förhoppningen, att i våra junioravdelningar Herren skall finna de personer, som han framdeles vill kalla till tjänare på något av missionsfälten. Då är det lyckligt, om tanken på missionen hos dessa ungdomar blivit tidigt väckt, och om juniorverksamheten fått bidraga till att deras kunskaper i detta ämne blivit till någon mån djupare och större. Verket är Herrens, och i kärlek och tålmod måste det utföras.

I andra konungabokens femte kapitel finna vi exempel på huru det är möjligt även för unga och till synes ringa, oansenliga personer att vara till välsignelse för andra. Hade ej den israelitiska tjänsteflickan talat om för sin husmoder, att det i Israel fanns en profet, som kunde bota den spetelske husbonden, så hade aldrig Naaman fått erfara kraften av Jordans vatten. Juniorerna böra lära sig förstå, att deras arbete kan bli till verkligt gagn för medmänniskorna, blott det utföres i kärlek till Kristus. Han skall fullborda varje gott verk, om det än synes svårt för oss. Han ser även mera till troheten i vår gärning än till storheten i densamma.

I de flesta junioravdelningar har man en god hjälp i praktiskt arbete. Det blir så intressant för de unga att få samlas vid hyvelbänken eller i syföreningen i syfte att utföra ett arbete, som kan inbringa kontant valuta för deras egen verksamhet. Ledarna får härvid ej glömma vikten av att arbetet får ett bestämt syftemål. Ofta arbetar man för hednamissionen, och helt naturligt önska juniorerna då få veta så mycket som möjligt om densamma. Arbetsmötena bruka ju inledas med

bibelläsning och bön, och då har man utmärkta tillfällen att koncentrera tankarna omkring missionen. Vid val av lämplig berättelseläsning vid dylika tillfällen bör missionen också ihågkommas.

»Bed och arbeta» bör vara de krisnas lösen. Bed för missionen och arbeta för missionen. Bed för missionärerna och arbeta med dem. Om man personligen känner någon missionär, så bör man särskilt bedja för honom. Tänk om man sedan någon gång får besök utav denne! Då vet man, att med honom får man till viss mån dela glädjen utav framgångarna.

De mest värdefulla impulser även i missionshänseende kunna givas juniorerna under kamratligt samspråk. Börjar man då tala om missionen, påvisande huru väldigt den utvecklats och vunnit framgång under de senaste åren, skall man snart finna tacksamma åhörare till berättelser från de olika missionsfälten o. s. v. Att någon gång i föredrag klarlägga de olika spörsmål, som höra samman med denna verksamhet, är av stor betydelse. Juniorerna böra beredas tillfälle att höra missionärer tala om sina erfarenheter. *Församlingarna skola aldrig glömma att till sina missionsaftnar och stora missionsmöten inbjuda junioravdelningen på platsen, ty det är av betydelse att den halvvuxna ungdomen bibringas en i möjligaste mån grundlig kännedom om hednamissionen.*

Kan man få till stånd missionsstudiekretsar, så är det ju utmärkt, men svårigheterna härutinnan torde dock på de flesta platser vara mycket stora. Till och med i ungdomsföreningar är det på många platser nästan omöjligt att komma riktigt i farten med studiet, enär lämpliga ledare saknas. Dock är det sanning, att om verkligt intresse för denna sak förefinnes, alla svårigheter så småningom övervinnas.

Missionen och juniorverksamheten ha i alla fall mycket gemensamt. Vad kunna juniorerna lära utav missionshistorien? Jo, bland annat det, att på missionsfälten i ensamhet med Gud bland vilda och i hedniska vidskepelser bundna folk ha fostrats och framträtt hjältar, som de unga göra väl i att söka efterlikna. Genom deras trogna arbete har den kristna kulturen under stora svårigheter banat sig fram till även de lägst stående folken. De ha vunnit segrar av evigt bestående värde, och deras livsgärning bevaras i tacksamma människohjärtan, vilka funnit den bästa skatten i världen, glädjen i Gud.

Men ännu har ej missionens Herre återkallat sitt: »Gån ut!» Ännu finnas folk, som ej hört evangelium. Av Kristus äro vi kallade att genom bön och tålmodigt arbete fullfölja missionsarbetet. Här finnes plats för gamla och unga; det böra vi låta den halvvuxna ungdomen få veta.

Kongomissionen inför nya uppgifter.

Av teol. dr K. E. Laman.

Den 2—8 juni voro vi 28 missionärer samlade till konferens. Vi hade många viktiga frågor att avgöra. Viingo ock då höra de olika rapporterna från stationerna. Särskilt glädjande var det att höra från vår nya station Kolo i Franska Kongo. Vi kunna ej annat än uttrycka vår stora glädje och tacksamhet till Styrelsen, som beviljade dess anläggning så snart. Från hedningarnes sida finnes intet motstånd. Det svåraste motståndet göra katolikerna, som på alla sätt vilja göra oss fältet stridigt.

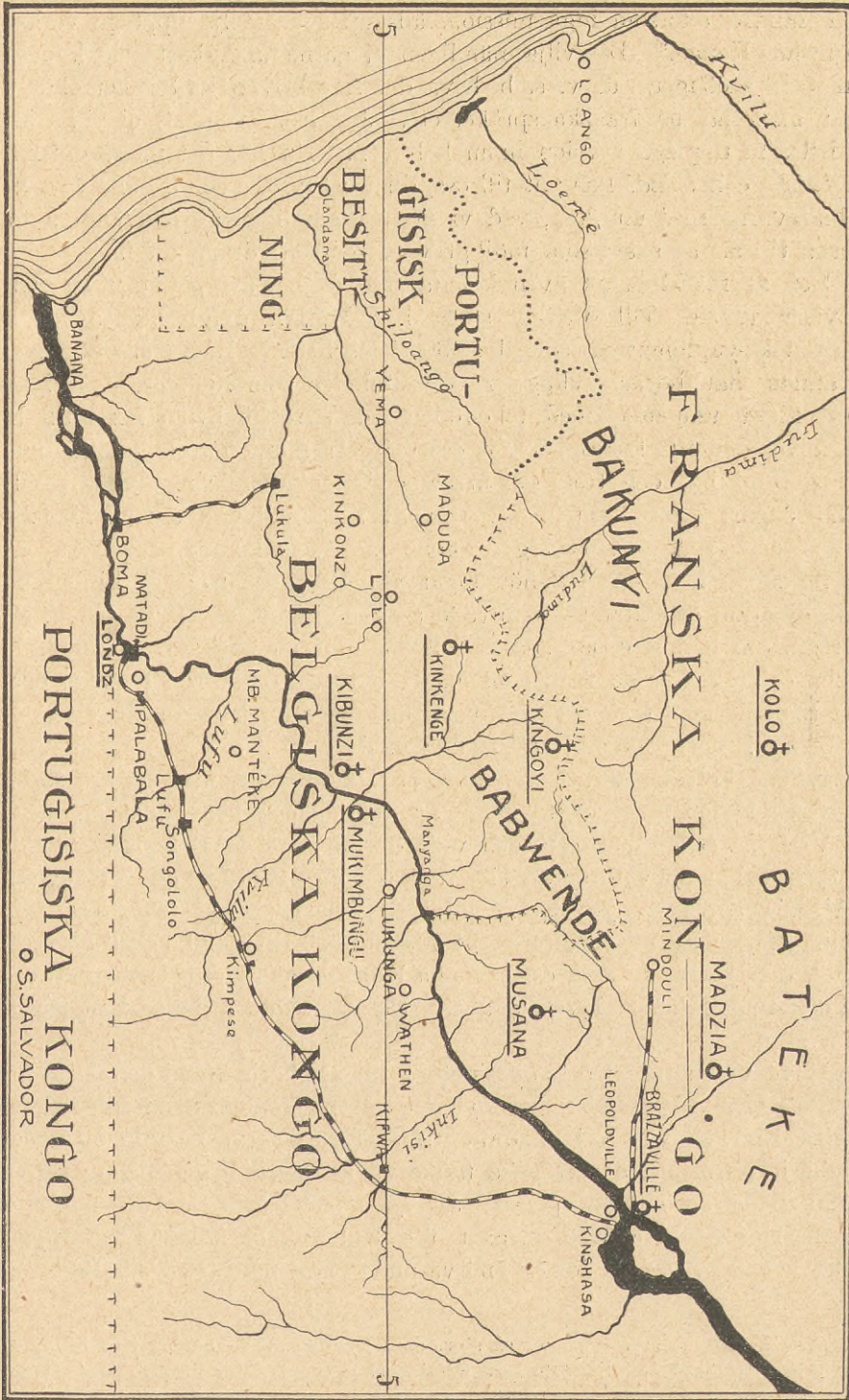
Vid Madzia-stationens grundläggning förstodo vi ej deras taktik och hade därför mycket svårt att till en början kunna vinna någon framgång. Nu ha vi från våra äldre stationer redan sänt några lärare upp till Kolo. Flera skola med allra första sändas, sedan de genomgått en kurs i franska språket. Landet är öppet och mottagligt. I en byskola hade redan 400 barn anmält sig. På stationen skulle hundratals kunna upptagas i skolan. Även kvinnorna ha från början deltagit i gudstjänsterna och visat sig mycket intresserade. Folket däruppe hör till samma stam som härnere, men dialekten avviker betydligt, ty den är mycket uppblandad med tekespråket, som talas av folket norrut.

Vår uppgift har hittills varit att söka intaga hela det område, där kongospråket talas. Nu återstår blott en del av kongostammen nämligen bakunyi. De bo strax norr och nordväst om Kinkenge och tala en dialekt som är mycket lätt att förstå. Kinkenge har redan verksamhet bland dem upp till Ludima, dit det är cirka sex dagars marsch.

Franska regeringen och administratörerna i dessa trakter se ej med blida ögon på att verksamheten bedrivs där från Belgiska Kongo. De vilja, att vi skola anlägga en station inom det franska området. Detta är ju förklarligt i flera avseenden. Bland annat får ju folket större pekuniär nytta av verksamheten, och det kommer även i intimare beröring med missionen. Det blir även för oss både dyrare och svårare att i längden uppehålla arbetet så långt bort. Konferensen beslöt därför att redan nu i torrtiden sända ett par bröder för att göra förnyade undersökningar där längre upp i landet för att finna den lämpligaste platsen för en station.

Men kunna vi nu där upptaga verksamheten, om vi finna den lämpliga platsen? Ja, jag tror det, om vi på vårt äldre fält till en början göra samma uppoffringar och inskränkningar såsom skedde vid Kolo. Visserligen fick broder Lindgren vara där alldeles ensam en längre tid med den följd att han ej kunde hinna göra så mycket. Men det var av den allra största betydelse, att han kom dit så snart och gjorde vad han kunde. Erfarenheterna från Madzia hade eljes blivit upprepade.

Förutom arbetet med nämnda stations anläggning ställas vi nu genom Herrens särskilda ledning *inför nya uppgifter*. Vi ha visserligen förstått, att det skulle komma på vår lott att missionera bland de andra stammarna högre

Karta över vårt missionsfält i Kongo.

PORTUGISKA KONGO
S. SALVADOR

upp i landet, eftersom inga missionssällskap synas vilja upptaga verksamhet i Franska Kongo.* De vilja nämligen ej gärna underkasta sig koncessionslagen och skollagen, d. v. s. bedriva det föreskrivna jordbruket eller undervisa i skolorna på franska språket etc. Jag tror även, att ej vilka sällskap som helst få upptaga mission inom kolonien. Nu har det makedoniska ropet från *bateke* och *baladi* kommit till oss, till vår Styrelse och till alla våra vänner. Vi ha svarat med att göra, vad vi kunna, nämligen de nödvändiga förberedelserna till att så snart som möjligt vara redo att draga dit in.

Det är märkligt, att även i detta stycke giva akt på huru Herren leder och visar vägen. Till Madzia skola har Herren dragit flera av de kongo-talande teke-unglingarna, som bo där i närheten. Några äro döpta och en och annan har börjat deltaga i verksamheten som hjälplärare. Vidare har genom flitigt umgänge med teke-folket i den största byn strax intill Brazzaville folket där fått förtroende för oss och vår mission trots katolikernas stora makt däromkring och trots det myckna eländet utomkring dylika samhällen. De ha begärt lärare och skola. En av teke-hjälplärarna från Madzia uppförades och sändes dit, ty ingen annan fanns, som kunde teke-språket. Vid Kolo ha redan teke- och ladi-hövdingar »ingått vänskap» med Lindgren, trots att de ej ännu äro fullt underkuvade av regeringen, så att de betala skatten. De fråga, om han icke ock snart skall komma och bygga bland dem. Kring Madzia och Brazzaville finnas många tekebyar. Tekefolket (*bateke*) och ladi-folket (*baladi*), som i stort sett äro samma folkstam, sträcka sig vida omkring långt upp i norr ända till Alima-floden, d. v. s. 2 à 3 breddgrader ovanom Brazzaville. Folkets egentliga namn är icke *bateke*, men de äro för närvarande bäst kända under detta namn av de vita och kongofolket.

Vi finna alltså här stora och vida dörrar öppna. Det gäller blott att gå in. Herren har själv förberett sitt verk genom att uttaga dessa tekeynglingar. På Madzia skola de ytterligare utbildas och flera nya tekegossar intagas i skolan. Någon av missionärerna på Madzia och Brazzaville skall börja studera språket, och jag skall söka efterkomma Kongokonferensens önskan att utarbete en kortfattad lärobok i tekespråket. Dessa äro de förberedelser, som vi nu kunna göra.

Hava vi nu medel och missionärer till att börja bland denna främmande folkstam? Helt säkert. Jag har nyligen sett pengar auslagna till ny station i Kongo. En kär vän och kamrat från skolan skrev på min 50-årsdag och frågade i förtroende, om vi hade tanke på att snart bygga någon ny station, ty han hade en summa pengar att lyfta nästa år. De voro bestämda för Herrens rikssak. Kostnadsförslaget för Kolos hela anläggning uppgår till 10,000 kronor. Det torde för närvarande vara flera, som skulle kunna och

Franska Kongo är tre gånger så stort som Sverige med omkring tolv miljoner invånare. Förutom Missionsförbundets fyra missionsstationer i söder finnas endast fyra platser i norr, där protestantisk mission bedrivs.

som ville giva denna summa. Andra skulle kunna bidra med större och mindre summor utan att inskränka på de löpande missionsutgifterna.

Hava vi missionärer för ändamålet? Ja, vi hava dem i tron redo att rycka in, då Herren bjuder, ty huru skulle Herren kunna visa oss sina avsikter och leda oss så tydligt utan att också giva oss arbetare därför. Var äro de bröder och systrar, som likt ovannämnde tekeynglingar känna sig kallade till att utbildas och utgå till detta folk? Gören Eder redo. *Konungens ärende hastar.*

Vi hava även å vår sida börjat göra andra nödvändiga förberedelser för att missionärernas antal ej skulle bliva alltför stort och utgifterna för verksamheten icke alltför stora och avskräckande för missionsvännerna. Redan vid förra Kongokonferensen beslöto vi att på allt sätt söka utbilda infödingar för de olika arbeten, som en missionär nödgas göra. Vi skulle också på flera sätt arbeta kraftigare för församlingarnas självunderhåll. Därbland beslöts att hålla en kurs för slöjdlärare. Det visar sig nu, att de göra utmärkta framsteg. De komma att ersätta missionären i åtskilliga av hans arbeten. Vi behöva nu en utbildningskurs för sjukvårdare, ty arbetena inom sjukvården börja bliva alldeles för mycket för de vita. Infödda skollärare för stations-skolorna äro under utbildning. Så hava vi våra distriktsföreståndare för den andliga verksamheten, varför den vites arbete därigenom kan inskränkas betydligt.

Med hänsyn till arbetet i Franska Kongo torde många missionsvännar anse, att vi ej skulle befatta oss med sådant arbete såsom kurser i franska språket för infödda lärare eller ägna vår tid åt så mycket jordbruksarbete och ej heller utbilda oss själva så grundligt i franskan. Ja, men då stå vi på samma ståndpunkt som andra missionsällskap, som ej vilja underkasta sig koloniens lagar i dessa stycken. Skulle alltså dessa stora skaror av hedningar förgås eller falla offer för katolicismen eller muhammedanismen, därför att vi ej ville göra nödvändiga uppoffringar och nedlägga kraft och tid på ovannämnda arbeten, som äro bland de största hjälpmedel för sann civilisation? Bort det? Skollagen har det goda med sig, att vi ej behöva utgiva några läroböcker eller annan litteratur på infödingarnas språk.

Vi äro emellertid redo att göra, vad på oss ankommer, ej skyende något arbete, ej undandragande oss några uppoffringar för att nå målet: dessa hedna-folks frälsning.

Då nu Herren tydligen lagt dessa folk på våra hjärtan, behöver vår missionärskår en ständig rekrytering. Många ha tänkt, att antalet missionärer för Kongo nu skulle vara tillräckligt, då vi beslutat göra ovannämnda inskränkingar och förberedelser icke tänkande på att vi med all kraft böra upptaga arbetet bland nyss nämnda folk. Vi ha även hört, att bröder på missions-skolan, vilka ämnat sig hit till Kongo, slagit det ur hågen, på grund av att de ej skulle behövas. Detta är en stor missuppfattning. Tvärtom, vi behöva dessa bröder. Vi behöva dem med allra första. Vi behöva ännu flera, flera.

Gud har visat oss vägen. Han vill ock hjälpa oss att lösa dessa stora uppgifter. Bröder och systrar kommen till vår hjälp! Vår kära Styrelse och älskade missionsvänner, som alltid stått oss bi, räcken oss en hjälpande och stödjande hand, och välsignelsens ljuva nådeströmmar skola bevattna detta hednaland, som ligger framför oss. Till gengäld skolen I undfå kraft och välsignelse för den inre missionen såsom aldrig tillförne. Bedjen, bedjen flitigt för detta Herrens verk!

Insamlingen | Från offerdagen den
på offerdagen. | 15 juli har hittills in-
flutit kronor 50,317, vilket är betydligt
mera än föregående år. Denna steg-
ring är också mycket välbehörlig, ty
utgifterna för missionen gå också be-
tydligt i höjden.

Vi ha i sanning orsak att tacka
Herren, som så förser. Må också Han,
välsignelsens Gud, rikligen välsigna
var och en, som varit med och bidragit
till det goda resultatet.

* * *

Insamlingen till | Denna insamling,
20-julifonden. | som sattes i gång
för att hedra vår avlidne missionsföre-
ståndares minne, har nu stigit till
kronor 11,587.

* * *

Kongomissionen | Vi bedja att få
inför nya uppgifter. | fästa våra vän-
ners uppmärksamhet på doktor Lamans
artikel i detta nummer. Det är våra
kongomissionärens rop om hjälp att få
utvidga fältet för arbetet. Det är ett
rop om hjälp att få räcka livets bröd
till hungrande hednaskaror. Och detta
rop skall icke, det veta vi, förklinga
ohört.

På kartan över vårt missionsfält i
Kongo återfinnes lätt det område, som

bebos av bakunyi, om vilken stam d:r
Laman skriver. Den på kartan ut-
märkta platsen för Kolo är endast
ungefärlig.

* * *

Hemkomna | Tisdagen den 18 sept.
missionärer. | kommo till Göteborg föl-
jande kongomissionärer: S. A. och Hildur
Flodén, C. W. och Elisabet Grahn,
G. N. Nykvist, J. Södergren, Maria
Wikholm, Hildegard Nilsson och Anna
Svadling.

Det är tre månader, sedan de läm-
nade Kongo. Många faror i form av
minor och undervattensbåtar ha lurat
under resan, men Herren har nådigt
bevarat våra kära syskon hela vägen.
Må vi därför tacka och prisa honom.
Vi hälsa dessa våra missionärer hjärt-
ligt välkomna hem och önska dem all
Guds välsignelse och den vila, som de
så väl äro i behov av.

Vi skola i nästa nummer införa ett
brev från missionär Flodén om resan.

* * *

Utresta | Till Kongo hava nu av-
missionärer. | rest missionärerna Ber-
ner Ålin, Karl Abel, Stina Bodin och
Ruth Grandin.

Må vi flitigt bedja missionens Herre,
som själv kallat dessa till arbete i sin
vingård, att han bevarar dem under
resan och för dem lyckligt fram till
målet.

* * *

Tacksägelse-, böne- | Enligt General-
och offervecka. | konferensens be-
slut skall den sedvanliga tacksägelse-,

böne- och offerveckan hållas den 28 okt.—4 nov. Vi skola i nästa nummer meddela fullständigt program för den, men vi ha redan nu velat påminna om den.

Måtte den bliva i sann mening en tacksägelse-, böne- och offervecka, då vi i våra församlingar samlas för att tacka, bedja och frambära våra offer inför Herrens ansikte.

* * *

Tidningen genom posten. | Vi få ibland brev
Ändrad adress. | från personer, som
genom postverket
prenumererat på våra tidningar, och
som vid ett eller annat tillfälle icke
fått dem. De vända sig då till oss i

denna sak och begära att få de felande exemplaren. Likaså om de flytta, anmäla de detta till Expeditionen. Vi bedja få påminna om att i båda dessa fall, bör postverket underrättas. Postverket är skyldigt tillse, att alla prenumeranter få sina tidningar. Postverket måste också få reda på varje adressförändring, och särskilt är detta viktigt vid flyttning till annan adressort.

* * *

Årsberättelser. | I detta nummer införa vi ett par årsberättelser, som kommo försent för att kunna medtagas i årsberättelsen för 1916. Vi tro att de skola läsas med stort intresse.

Från vår yttre mission.

Årsberättelse från Wuchang för år 1916.

Av J. Sköld.

Med den osynlige likasom för ögonen härdade han ut. Ebr. 11:27.

Då det fallit på min lott att avgiva rapport från denna station för 1916, vill jag allra först påminna om ovanstående Herrens ord. I dessa bistra tider och växlande förhållanden på missionsfältet behöva vi inspiration och kraft att hålla ut även i de mörkaste stunder. Med den osynlige likasom för ögonen skola vi härda ut likt Moses och vinna seger — en härlig seger. Mörkret måste vika, ondskan undanträngas och i hem och hednäländer Kristus med sitt ljus och sin sanning till sist segra.

De utländska arbetskrafterna i Wuchang.

Verksamheten här har övervakats och reglerats av syskonen Fagerholm, Cederlöfs och Skölds. I följd av broder Fagerholms sjukdom, som var ihållande och långsam, vidtog Kinakonferensen den åtgärden att göra en omflyttning av arbetskrafter. Syskonen Fagerholm flyttades till Hwangechow och syskonen Cederlöfs därifrån hit. Man hoppades att denna omflyttning skulle bli till förbättring av broder Fagerholms hälsa. Och som man tänkte, att en del byggnadsarbeten skulle få utföras under 1917 i Wuchang, ansåg Kinakonferensen, att en starkare person behövdes här. Omflyttningen av arbetskrafterna mellan stationerna Wuchang och Hwangechow försiggick i oktober månad.

I mitten av november månad kommo syskonen Kullgrens hitflyttande från Kienli. På Kinakonferensen beslutades det, att de skulle bo i Wuchang, medan de planerade och färdigbyggde ungdomens huvudstation i staden Kishui.

Dessutom ha syskonen Rydgårds från

Shasi och syskonen Tonnérs från Hwangchow vistats här en tid.

Församlingens tillstånd.

Att de kristna icke alltid varit så nitiska och Gud hängivna, som de bort vara, det måste vi erkänna. Liknöjdhet och slapphet har förekommit hos mer än en. Men det må ock sägas, Herren till pris, att vissa tecken giva vid handen, att ett uppvaknande skett hos en och annan, som förut visat sig trög och kall. Vi bedja om mera andekraft från höjden för oss själva och den kristna församlingen här. Somliga ha verkligen under året börjat studera sina biblar mera, och vid bibelsamtalen finner man ibland mycket av uppmuntrande art. Husandakten är tyvärr icke så uppskattad av de kristna familjerna, som den borde vara. Det behöves mycken förmaning, undervisning och god ledning för att få den uppblomstring i den kristna församlingen, som är önskvärd.

Prediko- och evangelistverksamheten.

Den evangeliska verksamheten har fortgått som förr både på huvudstationen och på utstationerna. Söndagskola, dopklasser, särskilda möten för kvinnor och män, gatukapellspredikan, skriftspridning, bibelsamtal etc. ha omväxlat med varandra. Prediko- och uppbyggelsemöten ha varit mer och mindre besökta. Ibland har man haft överfullt med folk, ibland mindre. Att redogöra för resultaten av alla dessa möten, står icke i mänsklig makt. Men vi veta, att Guds ord icke kan återkomma fåfängt, och det är vår tröst, då de synliga resultaten äro små. På vårsidan arbetade en syförening för att hjälpa till att samla medel för missionen.

Uti gatukapellsverksamheten ha vi mycken uppmuntran i så måtto, att folket i allmänhet lyssnar uppmärksamt till ordet samt genom varjehanda åtbörder ofta giva tillkänna, att det, som förkunnas, är sant. Mer än en gång visar det sig både här och där,

att många känna sanningen och veta det rätta. Men att taga steget helt ut och ställa sig på Guds och församlingens sida synes icke vara så lätt. En genomgripande väckelse, det är vad som behöves bland oss. Och Gud skall väl i sin barmhärtighet höra våra böner, och giva oss det vi bedja om i sin tid.

Ledsamt nog har icke predikoverksamheten kunnat bedrivas med sådan framgång under året, som önskligt varit. Den utländska arbetskraften har varit för liten och tagits i anspråk av så mycket annat, att man icke hunnit med att predika så ofta, man önskat, i de olika lokalerna. Och ännu är det så i Kina och kommer nog att förbli så en lång tid framåt, att de utländska arbetarna ha den största dragningskraften i fråga om gatukapellsverksamheten. På intet sätt vill jag därmed förringa de infödda medhjälparnas betydelse i detta arbete såväl som i annat. Utan deras betydelsefulla hjälp, vet man knappt, vad man skulle taga sig till. Vi tacka Gud för dem och önska, att de skola bli framgångsrika människofiskare. Men i mångt och mycket måste man föregå dem med exempel och söka tända hänförelsens eld hos dem. Och därtill behöves både tid och krafter.

Under en stor del av året har det varit mycket knappt för oss med infödda predikokrafter. Var duglige och rikt begåvade evangelist Li Pin san träffades av ett slaganfall i juni. Ibland såg det ut, som om man skulle kunna hoppas på en förbättring. Men så dog han helt plötsligt efter något mer än sex månader — räknat från den tid, då han fick första slaganfallet. Hans frånfälle väckte mycken sorg och stor förstämning i vida kretsar. För vårt arbete var det en stor förlust, att han så snart rycktes bort. Men missionens Herre gör aldrig några misstag. Därvid få vi lugna oss. Om det också tyckes svårt för oss, att Herren tager bort dem, som vi anse mest outhärliga, få vi kasta våra omsorger på

honom, ty verket är hans. Vid Lis begravning fick man bevittna, hur aktad och avhållen han var av de olika missionärernas representanter i detta centrum. Vile han nu i frid till de saligas uppståndelse! Jag måste bekänna, att tomrummet efter honom är mycket stort, och jag skulle vilja giva en längre skildring av hans arbete bland oss. Men det måste stå över till någon annan gång.

Men icke nog därmed, att vi fått ett stort tomrum efter Li. Då vi anlände från Kuling på eftersommaren kom evangelisten Kiang i Sinho och sade upp sin plats. Han sade sig omöjliga kunna existera på den lön, som han fick av missionen. Och så blev det bekymmer för oss, vem vi skulle få att fylla hans plats. På den sista tiden ha vi inte haft mer än den unge evangelisten Hsi att stå oss bi uti arbetet här i Wuchang. Och det har varit och är allmänt för knapphändigt. Hade inte vår skollärare Li i gosskolan här samt våra bokspridare och somliga församlingsmedlemmar stått oss bi uti gatukapellsverksamheten, som de så villigt gjort, skulle det arbetet ha kommit att få ligga ännu mera nere, än vad fallet varit.

Under november månad hölls en evangelistkurs här i Wuchang för den nedre delen av vårt arbetsfält — för huvudstationerna Kishui, Hwangchow, Macheng och Wuchang. Ledarne för denna kurs voro bröderna Tonnér, Wahlquist, Cederlöf och Sköld. De flesta av våra evangelister och medhjälpare voro närvarande samt flera av bokspridarna. Det är av stort värde för våra infödda medarbetare att på detta sätt få mötas, lära känna varandra, höra om varandras arbete, bedja, studera, samråda tillsammans och öva sig i predikokonsten, deltaga i diskussioner, leda bibelklasser samt tillsammans sitta ned med sina bröder missionärerna för att forska i de heliga skrifterna. Dessa evangelistkurser äro av större betydelse, än mången kan ana.

Skolverksamheten.

Den kristna skolverksamheten i detta land är en viktig faktor uti missionsarbetet. Den verksamhet, som börjar med barnen, har framtiden för sig. Utan överdrift kan man nog säga, att skolarbetet givit oss gott uppsving i vår verksamhet under de gångna tiderna. Denna gren av arbetet bör därför omhuldas och vårdas så väl som möjligt. Under skoltiden få barnen ofta allvarliga intryck av sanningen, vilka följa dem genom hela livet. Och i fråga om att förstå evangelium och dess betydelse för land och folk är det en ofantlig skillnad på den ungdom, som gått ut från våra skolor, och den regeringen fostrar i sina religionslösa skolor för att icke nämna den stora massan av ungt folk, som är alldeles okunnigt i det, som rör den kristna missionen och dess mångsidiga arbete. Många av våra bästa, pålitligaste och duktigaste medarbetare, som nu stå vid vår sida i olika grenar av verksamheten, äro en frukt av skolarbetet.

En före detta elev från gosskolan här, som med några av missionärernas hjälp fått studera vid den medicinska skolan i Hankow, står färdig att i början av 1917 taga sin doktorsexamen. Vi tacka Gud för dessa synliga resultat av skolarbetet och gå framåt med friskt mod, vetande, att Kinas framtida väl i stor grad beror på den fostran, som bibringas det uppväxande släktet.

Årsberättelse för år 1916.

Av C. O. Orest.

Vad det är gott att under dessa mörka oroliga tider se upp till ljusens

fader, hos vilken ingen förvandling finnes eller någon växlingens skugga, samt att veta att alla ting skola samverka till det bästa för dem som älska honom. Folken larma, riken vackla, och förändringar försiggå på alla områden, men Herren är densamme, lika trofast och trogen.

Detta hava även vi fått erfara under det gångna året, då det varierat rätt mycket på vårt lilla arbetsområde. Restriktionerna för våra sjömän angående löfte att gå i land hava blivit allt strängare, så att slutligen endast befälhavarna fingo tillåtelse att lämna sina båtar för affärernas skull. Följaktligen hava vi måst inställa gudstjänsterna i kyrkan och i stället söka anordna möten ombord å fartygen.

I de flesta fall hava kaptenerna varit vänliga nog att låta oss samlas i salongen, dit vi kunnat inbjuda både officerare och manskap. Som vi haft en liten resorgel med, hava vi kunnat spela och sjunga både psalmer och sånger och känt oss lika hemma som i kyrkan. Vi hava dessutom haft den tillfredsställelsen att få tala Guds ord till många, som aldrig annars skulle kommit med, om vi icke på detta sätt hade kommit och trängt oss på dem. Ibland händer det ju, att manskapet demonstrerar mot kaptenerna och icke kommer med. Nästa möte hålla vi alltså i skansen, men då kan av åtskilliga skäl icke befälet vara med. I dessa små kyffen har det varit både trångt och varmt, så att man ofta haft svårt att andas, då man icke kunnat avlägsna sig tillräckligt från den mitt i rummet placerade rödheta järnkaminen. En samling av 12 eller 13 åhörare har man kunnat hava vid sådana tillfällen. Ty vi kunna icke nå mer än ett fartygs besättning i sänder, emedan de icke få gå från det ena skeppet till det andra. När mötet är slut gäller det sålunda att packa ihop orgeln och få den frad ned över relingen i den lilla roddbåten, vilken är färdig att föra oss till en annan farkost. Ibland har man rätt svårt att

skydda sig mot förkylning, då man i den kallaste blåst eller yrväder måste kravla sig ned på en repstege omkring 20 eller 30 fot från ångbåtens däck till vattenytan. Vårt första möte på söndagen har varit kl. 11, det andra mellan kl. 2—3 och det tredje kl. 7. Mellan kl. 4—6 hava vi läsrummet öppet för dem, som möjligtvis kunna komma dit såsom kaptener eller skandinaviska sjömän, som segla på engelska fartyg eller bo i land. Vi hava även då haft en kort bönestund och rätt ofta haft nöjet att bjuda våra gäster på kaffe, men det ser ut, som om vi måste upphöra därmed, då vi icke få köpa varken socker eller småbröd.

Någon afton under veckan hava vi även haft möte ombord på skeppen, när det så passat. Men ibland lär det icke passa ens om söndagarna. Ena gången gör kaptenerna invändningar däremot och en annan gång besättningen. Förleden lördag, då jag var ute för att anordna möten till söndagen, var jag på tre olika båtar, där det icke fanns rum för oss. Somliga tycka visserligen, att det möjligen kan bliva en liten omväxling i enformigheten att vara med på ett möte, men de flesta se nog helst, att vi icke komma, isynnerhet om de varit med någon gång förut och märkt, att vi menat allvar med att de skola omvända sig till Gud. Och det är just detta de vilja komma ifrån. I början av kriget syntes de vara mindre otillgängliga, men ju längre det lider, desto mera bortvända från de eviga tingen tyckas de bliva, oaktat de veta, att de dagligen sväva i en överhängande dödsfara. Men även detta är ju ett av tidens tecken samt bevis på, huru själamördaren nu fått en särskild makt att insöva och förblinda de otrognas sinnen.

Vid 85 predikningar, vilka vi haft ombord på fartyg, har åhörarnas antal uppgått till 1,131. Och vid söndags-eftermiddagsgudstjänsterna i kyrkan under första halvåret, innan allmänt för-

bud att gå i land utfärdades, hade vi 405 personer. Under samma tid besöktes läsrummet av 341 personer. Sedan dess hava ytterst få haft tillfälle att gå dit, varför vi haft det öppet endast vissa dagar i veckan. Jag har istället måst göra så många flera skeppsbesök, då jag tagit med mig de olika tidningarna både politiska och religiösa samt goda böcker, tidskrifter och traktater, vilka givit uppslag till samtal i olika ämnen.

Någon egentlig fest för sjömän kunde vi icke hava förliden jul med undantag av ett par kaffebjudningar i läsrummet för omkring 45 personer, de flesta tillhörande ett par norska besättningar, vilka bodde iland över julen. Men vi hade istället små möten ombord med juklappsutdelningar på icke mindre än tolv båtar, på vilka sjömännen voro liksom internerade under hela tiden, de voro här. På ett par av dessa såg det nästan litet mera »*jul-festligt*» ut, emedan vi bjödo på kaffe

med dopp jämte apelsiner, äpplen och druvor. Men julgåvorna syntes ändå hava den största dragningskraften, ty de mottogos med förtjusning, oaktat de voro två år gamla. Vi hade nämligen två duktiga lådor kvar sedan 1914, vilka då kommo försent, emedan de anlände först flera veckor efter julen. Men de kommo så mycket bättre till pass nu, då vi icke kunnat erhålla några från hemlandet.

I Seaham Harbour är det helt och hållet slut med vår sjömansmission. Redan i början av året blevo de förbjudna att gå i land där. Läsrummet var alltså till ingen nytta vidare, varför jag slutligen sade upp lokalen och flyttade möblerna hit till Sunderland tills vidare.

Det har också varit ganska få svenska båtar där de senaste åren, varför det knappast lönar sig att hyra någon lokal där f. n.

Vännerna Engvall, som voro där, befinna sig för tillfället i Amerika.

En viktig mission.

Att våra böcker och tidningar få en så stor spridning som möjligt, bör ligga oss alla missionsvänner varmt om hjärtat. Men att vi ej alla kunna ägna oss åt att sprida dessa är klart. Därtill hava vi varken tid, tillfälle eller fallenhet. Men nu hava de på många platser ordnat det så, att någon i församlingen eller ungdomsföreningen fått i uppdrag eller självvilligt åtagit sig att ombesörja spridandet av missionslitteratur. Detta är mycket berömvärt. Och det vore gott, om det på varje plats ordnades så.

Den som får detta uppdrag bör veta, att vad han gör för bokspridningen, är ett missionsarbete lika betydelsefullt som något. Men för att lyckas, fordras det arbete. Våra julpublikationer Ansgarius, Vinterny, Hem-Hem m. fl. komma år efter år. Det gäller att få ut så många som möjligt under

en annars brådskande tid av året. Men kunde inte här våra käcka juniorer komma till hjälp? Raska gossar och duktiga flickor skulle kunna sälja många exemplar av dessa vackra och gedigna julkalendrar och tidningar.

Sedan ha vi vår ungdoms- och missionslitteratur, vilken förtjänar en större spridning. Och har man blott några, som lägga sig ut för saken, kommer det att gå bra. Undertecknad har själv försökt med boken »25 år i Kina». Det har lyckats att på platserna här och där intressera några att arbeta för den boken, och det har gått över förväntan bra. En stationerad predikant i Norrland sålde en hel mängd. Och en annan i södra Sverige hade sålt 50 ex., då jag sist träffade honom. Detta är ett par exempel bland de många på personer, som varit flitiga att sprida boken i fråga. Nu har den

nya boken, På obanade stigar, om vår Ost-Turkestanmissions 25-åriga arbete utkommit. Det är en högst lärorik och intressant bok, som förtjänar vidsträckt spridning.

Vidare vill jag påminna om våra tidningar Missionsförbundet, Pietisten och Ungdomsvännen. Våra predikanter, distriktsföreståndare och andra hava för dessa tidningars spridning gjort ofantligt mycket. Men på många platser äro de ännu bra litet lästa, emedan ingen finnes, som söker samla prenumeranter. Ofta finner man andra missionssällskaps tidningar i våra missionsvänners hem, men ej våra egna. Frågar man dem då, varför de ej ha vår egen tidning, svara de i vanliga fall, att ingen arbetat för den, under det att någon varit mycket intresserad av att samla prenumeranter för de andra tidningarna.

Av det ovan påpekade inses lätt,

vilken stor betydelse det skulle ha för våra tidningars och böckers spridning, om det på varje plats funnes några, som arbetade för dem. Utusen därför i varje församling eller ungdomsförening en eller två, som få detta uppdrag. Och är predikanten villig att åtaga sig detta arbete, lämpar det sig mycket bra. Ingen bör anse detta som mångsyssleri eller något opassande, utan som ett viktigt missionsarbete. På detta sätt skulle våra böcker och tidningar få en mycket större spridning, än de nu ha, och detta är vad vi alla önska. Mången säger, då man bjuder den en bok: »Denna bok har jag tänkt att skaffa mig, men det har ej blivit utav». Ja, så är det. De ha så bråttom med sitt arbete, att det blir ej utav att de skaffa sig våra böcker, fastän de tänka göra det. Låtom oss giva dem tillfälle härtill.

S. Tännkvist.

Reformationsminnet.

Svenska Missionsförbundets senaste årskonferens beslöt utfärda en uppmaning till Förbundets församlingar att den 4 inst. nov. fira fyrahundraårsminnet av reformationens införande.

Ett värdigare sätt att fira detta minne av evangelii frigörelse torde näppeligen stå till buds, än genom att taga ett kraftigt steg för att med detta evangelium söka tränga djupare in i de lidandes värld. Pioniererna för detta arbete äro våra församlingssystrar. Men deras arbete kräver rikare utbildning än Svenska Missionsförbundet hittills bestått. Därför har styrelsen beslutat ställa en vänlig uppmaning till församlingar, ungdomsföreningar och enskilda personer, som älska Missionsförbundet och intressera sig för dess verksamhet, att på listor, som finnas tillgängliga hos våra församlingars ledare, av tacksamhet till Gud för det fria bruket av evangelium, teckna större eller mindre belopp för upprättande av en särskild anstalt för utbildning av församlings-

tjänarinnor. Plan för en sådan utbildningskurs är redan under utarbetning. Även pågår undersökning om lämplig plats för densamma.

Nu torde emellertid många för saken intresserade ändå icke komma sig för att utan vidare gå till någon innehavare av de utsända listorna för att anteckna sig för något belopp, utan behöver han uppsökas för det ändamålet. Det vore därför gott, om församlingarna eller deras respektive styrelser ville utse en eller annan pålitlig person med intresse för saken att i berörda syfte besöka sådana personer, som kunna antagas hava sinne för detta företag och vilja giva en större eller mindre gåva. Isynnerhet böra predikanterna intressera sig för detta, som ju ligger inom området för deras verksamhet. Listor erhållas gratis från Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm. Men vi lämna icke ut sådana listor till andra än ordföranden eller föreståndaren i den församling,

från vilken rekvisition ingår, emedan vi för redovisningens skull måste kunna återfå alla listorna igen vare sig blanka eller fullteknade, jämte de därå tecknade beloppen, före den 15 inst. november. Föreståndare och ordförande böra därför hålla noga reda på, till vilka de utlämnat listor och i behörig tid återfordra dem, så att inga förkomma. Var och en som önskar en sådan lista måste därför uttaga den hos sin församlingföreståndare eller ordförande, till vilken han ock måste återlämna den jämte de inbetalda beloppen.

Men tiden är kort härefter, så att vad som skall göras måste göras snart. Min bortovaro under sommaren har gjort, att ordnandet med detta i rätt

tid blivit försummat. Men om nu alla hjälpas åt, torde ändå kunna vinnas ett gott resultat.

Ingen må dock fatta saken så, som skulle hans gåva för detta ändamål få i någon mån inkräkta på insamlingen under den sedvanliga offerveckan, som i år hålles den 28 okt.—4 nov. Den veckans insamling har sitt hävdvunna ändamål, som måste fasthållas.

Give nu Herren villiga hjärtan, så att vad som göres, må bliva gjort i glädje och frid! Då skall ock det ekonomiska resultatet bliva glädjande. Gud älskar glada gifvare.

J. P. Norberg,

t. f. missionsföreståndare.

Hem för missionärernas barn.

Det har alltid varit ett stort bekymmer för Svenska Missionsförbundet och dess missionärer att vid de senares utresa till respektive missionsfält kunna få det väl ordnat för deras barn, som de måste lämna i hemlandet. Nu har ett försök gjorts med att ordna till ett gemensamt hem för dem. En lägenhet har för ändamålet förhyrts i Lidingö Villastad, där sju »småttingar» redan äro intagna med missionären K. J. Pettersson och hans hustru såsom vårdare.

Men för ett sådant hem behöves matvaror och mycken annan attiralj. Med det varma intresse, som våra missionsvänner hysa för missionärerna och deras barn, torde vi då kanske våga hoppas, att detta hem icke skall bliva bortglömt nu vid skördetiden, utan att många skola vara villiga att sända en säck potatis eller andra rotfrukter, kanske ock en bytta smör och en korg ägg, litet frukt och sylt samt annat i matväg, som ännu är oransonerat. Även skulle ett parti handdukar såväl för köket som badrummet vara synnerligen välkommet ävensom några lass ved. Vi bedja därför så vänligt

vi kunna, att jordbrukare, handlande fabrikörer och andra som producera eller handla med nämnda varor, ville godhetsfullt tänka över, huruvida de skulle kunna avstå något även för missionärernas barn. Det kan sändas till *Värtan* f. v. b. till missionären K. J. Pettersson, Vasavägen, *Lidingö Villastad*.

De som icke hava varor in natura att sända, men ändå vilja visa sin kärlek till dessa lämnade små, kunna få sända pengar. I dessa dyra tider gå alla inköp synnerligen åt den nu hårt anlitade missionskassan. Den har ju hittills uthärdat gjorda anstormningar. Men klart är, att hennes motståndsförmåga icke är obegränsad. Dock får den icke skyddas genom inknappningar för dem, som skola hava sitt uppehälle från henne, utan måste hon vidmakthållas genom missionsvännernas försorg. Räcken oss därför, dyra missionsvänner, en hjälpsam hand även i detta avseende och Gud skall rikligen vedergälla eder!

J. P. Norberg.

Stockholm den 20 sept. 1917.

Restur

för

kongomissionären A. G. Anvill.

Sept. 30 Sköfde f. m., 30 Stenstorp e. m.
Okt. 1 Vreten, 2 Varola, 3 Versås, 4 Mofalla,
5 Gravafors, 6 Tibro, 7 Tibro f. m. 7 Fager-
sanna e. m., 8 Mölltorp, 9 Skallhult, 10 Kärrret,
11 Karlsborg, 12 Svanvik, 13 Forsvik, 14
Udenäs f. m., 14 Lindhult e. m., 15 Älgarås,
16 Töreboda, 17 Hofva, 18 Sjötorp, 19 Hassle,
20 Ullervad, 21 Mariestad f. m., 21 Torsö e. m.,
22 Lundsbrunn, 23 Myråsen, 24 Skara, 25
Axvall, 26 N. Lundby.

Kollekter upptagas för missionen i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur**

för

missionär B. E. Rydén från Kina.

Oktober 20 Eksjö, 21 Västra Ryd f. m.,
21 Svinhult e. m., 22 Sund, 23 Norra Vi, 24
Asby Udde, 25 Asby, 26 Torpa, 27—28 Lin-
köping, 29 Hogstad, 30 Gårdslätt, 31 Valla,
November 1 Rehnstad, 2 Tjurtorp, 3 Svens-
torp, 4 Åsa f. m., 4 Klöverdala e. m., 5 Hadd-
åsen, 6 Stava, 7 Bulsbo, 8 Ödeshög, 9 Vad-
stena, 10 Fifvelstad, 11 Motala.

Kollekter upptagas för missionen i Kina.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur**

för

missionär E. Franzén.

Oktober 9 Spillersboda, 10 Väsby, 11 Sän-
sjö, 12 Lågarö, 13 Nabbo, 14 Räfsnäs f. m.,
14 Tjockö e. m., 15 Björkö, 16 Harg, 17 Ny-
sättra, 18 Lillråda, 19 Ekeby, 20 Röksta, 21
Lunda f. m., 21 Nånö e. m., 22 Svanberga,
23 Broma, 24 Stabby, 25 Vaddö, 26 Trästa,
28 Singö, 29 Herräng, 30 Betania, 31 Hallstavik.
November 1 Sättra, 2 Hammarby, 3 Schebo-
bruk, 4 Ununge f. m., 4 Edsbro e. m., 5
Sättraby.

Kollekter upptagas för missionen i Kina.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur**

för

missionär Arvid Larsson från Kongo.

Kalmar läns distrikt.

Oktober 7 Timmernabben, 8 Långnäs, 9
Mönsterås, 10 Hammargö, 11 Berg, 12 Päs-
kallavik, 13 Runnö, 14 Kumlemar, f. m., 14
Fliseryd e. m., 15 Grimhult, 16 Finsjö, 17
Ruda, 18 Sinnerbo, 19 Långemåla, 20 Blom-
stermåla, 21 Broholm f. m., 21 Högsby e. m.

Kollekter upptagas för missionen i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur**

för

kinamissionären K. W. Engdahl.

Oktober 7 Grillby, 8 Forsby, 9 Bärby, 10
Heby, 11 Enåker. Okt. 24 predikantmötet i
Göteborg, 25 Nya Varvet, 26 Balltorp, 27, 28
Möndal, 30 Fiskebäck, 31 Långedrag. Nov.
1—4 Betlehemskyrkan i Göteborg, 6 Majorna,
7 Redbergslid, 8 Emigrantmissionen, 9 Källe-
red, 10 Mölnlycke, 11 Viared kl. 11 f. m., 11
Borås e. m., 12 Brännhult, 13 Målsryd.

Missionsföredragen illustreras med skiopti-
konbilder från Kina. Inträdesavgiften till-
faller Svenska Missionsförbundets kinamission.
Där ej förevisningar hållas, upptages kollekt
för samma ändamål.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur**

för

missionär Rickard Nyström från Ost-Turkestan.

Oktober 17 Västerås, 18 Strömsholm, 19
Munktorp, 20 Köping, 21 Köping f. m., 21
Odensvi e. m., 22 Kolsva, 23 Kolbäck, 24
Berg, 25 Hallstahammar, 26 Ramnäs, 27 Virs-
bo, 28 Virsbo, 29 Västanfors, 30 Kärrgruvan
(Norberg).

Till nedanstående platser medföljer även
Fru Nyström, som håller särskilda föredrag
för kvinnor om erfarenheter från missions-
verksamheten bland Ost-Turkestans kvinno-
värld.

November 7 Söderbärke, 8 Norrbärke, 9
Ludvika, 10 Grangärde, 11 Grangärde, 12
Björbo, 13 Näs, 14 Järna, 15 Äppelbo, 16
Yttermalung, 17 Malung, 18 Malung, 19 Lima,
20 Transtrand.

Kollekter upptagas för missionen i Ost-
Turkestan. Boken »På obanade stigar» med-
föres till försäljning.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur**

för

missionär C. N. Börrisson från Kongo.

Blekinge.

Oktober 19 Hasslö, 20 Uttorp (Sturkö), 21
kl. 11 f. m. och kl. 4 e. m. Kullen (Sturkö),
22 Senoren, 23 Möcklö, 24 Hästholmen, 25
Stenshamn, 26 Ungskär, 27 Ytterön, 28 kl.
11 f. m. Gisslevik, 28 kl. 4 e. m. Truseryd,
29 Attanäs, 30 Olsäng, 31 Kristianopel. Nov.
1 Brömsebro, 2 Svärsmåla, 3 Fridhem, 4 kl.
11 f. m. Fridhem, 4 kl. 4 e. m. Vallby.

Kollekter upptagas för missionen i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.